ఏకరక్తం

ఇచ్ఛాపురపు జగన్నాధరావు

సంశయిస్తూనే అడిగింది శకుంతల, "అలాగ ఉన్నారేం?" అని. ఎదురుగా సముద్రపు కెరటాలు చిన్నపిల్లలమల్లే ఇసకతో ఆడుకుంటున్నాయి. అవతల నెమ్మదినెమ్మదిగా బయటికి వొస్తున్నాడు చందమామ... లేతవెన్నెలలో స్నానం చేస్తూ మిలమిలా మెరిసిపోతున్నాయ్ నీలినీలి కెరటాలు...ఏదో అనుభూతి...మధురస్వప్నంలాగా.

అవన్నీ అతను చూడటం లేదని కాదు. అర గంటనించి అతనలాగే చూస్తూ కూర్చున్నాడు. కాని, ఏదో బాధ.., ఏదో ఆవేదన—అతనిచుట్టు. తనవాళ్ళకి తెలిసేలాగ...

తన వ్రేళ్లు అతని చేతిలోనే ఉన్నాయి...ఆ స్పర్శలోని మెత్తదనం ఎన్నో వాగ్దానాలు చేస్తున్నది. ఈ అందాలకి అతన్ని సాన్నిహిత్యం ఎంతో మెరుగు తెస్తున్నది. కాని...

ఇంత పరిపూర్ణతలో ఏదో లోటు—

ఇంతసేపూ ఆమె భుజాలని దూసుకుపోతూన్న అతని చూపులలో ఉన్న బాధనంతటినీ దాచుకుని, "ఏమీలేదు శకుంతలా!..." అన్నాడు.

ఒకసారి అతనివైపు చూసి తిరిగి ఎటో చూడసాగింది శకుంతల...ఏదో ఉందని తనకి తెలుసును. సముద్రం ఇంత అందంగా ఉండి, అతనంత నిర్లిప్తుడిగా ఉండడం ఎప్పుడూ లేదు...

"చందమామ బాగున్నాడుకదూ! ఎంత అందంగా నవ్వుతున్నాడో!"

"నాకు విడాకులిచ్చి వెళ్ళాడు."

"మీరు—

"మరో తారని చేసుకుంటాను"

అట్లా అల్లరి చేసేవాడు—లేకపోతే, దూరాన్నీ కూర్చున్న మరో అమ్మాయిని చూపెట్టి—

"ఆమె ఎలా ఉంది?" అనేవాడు.

"చాలా బాగుంది..."

"అనవసరంగా తొందరపడిపోయాను నిన్ను చూసి— లేకపోతే—"

ఇలాగసాగేది.

"శనగకాయలు కొందామా?"

"అవతల భోజనం—"

"అట్లా అయితే నీవొంక చూడడం మానెయ్యాలిమరి"

ఇవాళ అతనేమీ అనలేదు.

అలాగే కూర్చుని..."కోపం వచ్చిందా?" అన్నాడు కొంచెం ఆగి.

బాధగా చిరునవ్వు నవ్వింది శకుంతల.

"చెప్పండి..."

"... ...ఇవాళ శారద ఉత్తరం రాసింది."

ఒక్కసారి త్రుళ్లిపడ్డది...శకుంతల ఆ విషయం తప్ప మరేమిటన్నా బాధించినా బాధలేదు.... కాని.

"ఏమని రాసింది?"

ముఖం ఎత్తకుండానే అడిగింది శకుంతల.

"ఇంటికి పోదాంపద..."

• • •

"—ఈ సెలవలకి ఇంటికి రావాలని ఉంది. తాతగారితో మీరుచెప్పి నన్ను తీసికెళ్ళండి...తమ్ముణ్ణి ఒకసారి చూడాలనివుంది..."

కథానిక

ఉత్తరం సాంతమూ చదివి ఈ పంక్తులు మళ్లా చదివింది శకుంతల.

శారద

అదంతా పీడకలలాగ జరిగిపోయింది.

శ్రీపతికి రెండేళ్ళక్రింద భార్య పోవడమూ, అప్పటికి ఎనిమిదేళ్ళ శారదతో అతను ఒంటరిగాడై పోవడమూ హఠాత్తుగా జరిగిపోయాయ్.

చిన్నప్పుడే శ్రీపతి పెళ్ళి అయింది. అతనికి ఇరవై ఏళ్లు రాకుండానే శారద పుట్టింది. అతని కామె అంటే ప్రాణం

భార్యావియోగంతో చిన్న వయస్సులోనే అన్ని కష్టాలూ అనుభవించాడు శ్రీపతి...తినడానికి ఆస్తి ఉంది. చేస్తోన్న ఉద్యోగం ఉంది. కాని.

"నిజమే...అన్నాళ్ళు కాపురం చేశాక ఎంత కష్టంగా ఉంటుందో గ్రహించగలను..." అన్నది తానారోజు అతన్ని పరామర్శించడానికి వెళ్ళి అప్పుడు తాను నిజంగా అతని అవస్థ చూసి జాలి పడ్డది. కాలేజీ వొదిలి ఇంటిలో కూర్చున్న కొత్త రోజులు జీవితం గురించి కొంచెం తెలుస్తూన్న మొదటి రోజులు...

ఆ రోజూ ఈ గదిలోనే కూర్చున్నారు. చీకటి పడుతోన్నా లైట్లు వెలిగించలేదు...లేచి వేద్దామని తనకీ అనిపించలేదు. ఆ ఒంటరితనంలో, శూన్యతలో, ఒళ్ళంతా నీరసించినట్లయిపోయింది మనసుతోబాటు.

"ఆమె చాలా మంచివారు కూడా..." అన్నది తాను.

ఒక్కసారి తన వొంకచూసి "నిజం చెప్పేదా శకుంతలా!...నా బాధ అదికాదు" అన్నాడు శ్రీపతి.

తెల్లబోయి చూసింది తాను.

"ఈ పరిస్థితీ, భార్యపోయిందనే నిజమూ నాకు బాధకాని—ఆమె పోయిందని కాదు..."

అతను ఎందుకలాగ అన్నాడో తనకి అంతు చిక్కలేదు. అతనికి భార్యమీద గొప్ప అనురాగం ఉందనీ, ఆ విరహం అతన్ని బాధిస్తోందనీ తాననుకోలేదు-కాని ఆ విషయం అంత సూటిగా చెప్పడం.

"అందరూ ఏమనుకున్నా, మా సంగతి నాకు తెలుసును. అందుకని, నీ దగ్గర నేను అసత్యం చెప్పదలుచుకోలేదు..."

అతని తత్వమే అంత...చెప్పదలుచుకున్నది పిడైనంత మెత్తగా, నిజంగా చెప్పడం.

ఆ సూటిదనంతోనే ఆరు నెలల తరవాత తనని అడిగాడు...పెళ్ళి చేసుకుంటానని.

అతనంటే తనకి గౌరవం భార్యగా తాను త్వరలోనే అలవాటు పడగలదని తనకి తెల్సును. కాని.

"నీ ఆలోచన నాకు తెలుసును శకుంతలా. ఆ పెళ్ళినాటికి నాకు జ్ఞానం రాలేదు. ఈనాడు నీతో నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని చెప్పగలను...మా ప్రణయం బలవంతంగా తప్పని సరి అయిపోయింది. ఈ రెండిటికీ చాలా తేడా ఉంది..."

తనకి తెల్సును. అతని మనసు తనకి తెల్సును. తనమీద ఉన్న అభిమానం విషయంలో తనకి అనుమానంలేదు—కాని...

"పూర్వపు జీవితాన్ని గురించి తలుచుకుని ఏడుస్తూ నీ బ్రతుకు పాడుచెయ్యను శకుంతలా!... ఎంత అమానుషమని నువ్వు అనుకున్నా, నీ దగ్గర నేను నిజం దాచలేదు...నాకూ ప్రణయానికీ అంత దూరంలేదు...నీ మీద ఉన్న అనురాగం నాకూ నీకూ కూడా సుఖాన్నిస్తుందని." అతను నిజం చెప్తున్నాడని తెల్సును కాని.

"అతనికి శారద అంటే ప్రాణం శకుంతలా! ఆ అమ్మాయిని చూసినప్పుడల్లా మీ ఇద్దరూ బాధ పడతారు—నువ్వు నిజమైన భార్యవి కావొచ్చు. నీ కలలూ, వయసూ అలాటివి. కాని, ఆమెకి నువ్వు నిజమైన తల్లివి కాలేవనుకుంటాను."

అట్లా అన్నది విశాల...అంతా విని.

అదీ నిజమేననిపించింది. తన అంతరాంతరాలలో తనకి అతనిమీద రాబోయే హక్కులో పెద్దభాగం ఆ చిన్న పిల్లకి ఉంటుందని అనిపించిన బాధ ఈ మాటలతో వెలికి వచ్చింది. ఎంత పెద్ద త్యాగమైనా చేసి అతని భార్యకావాలని తాననుకోలేదు—కాని...

"ఆలోచించావా, శకుంతలా!" అన్నాడు శ్రీపతి ఆ సాయంత్రం ఆశగా.

"ఆలోచించాను..." ఆ క్షణాలలో తానెంత బాధపడ్డది! చెప్తే అతనికి గాయం; దాచుకుంటే తనకి బాధ...

కాని, తాను చెప్పక తప్పలేదు.

"నిజమే!" అన్నాడతను. "నేనా విషయమే ఆలోచించలేదు—కొంచెం ఆగు శకుంతలా!"

అక్కడ ఉండలేకపోయింది తాను—అతని నైర్మల్యం ముందు తన ప్రవర్తన నేరంగా కనిపించి నీచంగా అనిపించింది తనకి. కాని అదంతా నిజం-

"హృదయం ఉండాలి శకుంతలా—కాని, తలలో మెదడుకూడా ఉండాలి" అన్నది విశాల.

తన తల ఇప్పుడు బాగా పనిచేసిందనుకున్నది శకుంతల. అందంచేతనే, తనకి కన్నీళ్లు రాకూడదు.

వారం రోజుల తరవాత ఆయన కనిపించాడు మళ్ళీ...

"శారద చదువుకి వాళ్ళ తాతగారింటికి వెడుతుంది-ఆయనకీ ఎవ్వరూ లేరు-" అన్నాడు శ్రీపతి.

"వొద్దు—వొద్దు...నేను అన్నది తప్పు..."

"అది నిజం అని నాకు తెలుసును విశాలా... ఈ ఏర్పాటు అందరికీ బాగుంది. ఆయనకి మరి పిల్లలు లేరు. నాకు నువ్వు కావాలి. మనకి సుఖం కావాలి. ఈ సమస్యలు ఒక్కసారి పరిష్కరించేవి కావుగానీ, అనుక్షణం వాటితో బాధపడడం ఎందుకనీ?...నాకు నువ్వు కావాలి శకుంతలా!"

• • •

చంటివాడు ఏడుస్తున్నాడు.

ఆలోచనల్లోనించి ఇవతలికివొచ్చి వాడిని తీసుకున్నది శకుంతల. ఈ ఆరు నెలలనించీ, వాడు తెగ అల్లరి చేస్తున్నాడు. ఎత్తుకోడానికి పెట్టుకున్న పిల్లగోల పెట్టేలాగ.

సంతృప్తిగా నవ్వుకుంది శకుంతల.

"నువ్వు ఇంటికిపోవే—రాత్రి అయింది..."

పిల్లని పంపించి కొంతసేపు వాడిని ఎత్తుకుని అటూ ఇటూ పచారు చెయ్యసాగింది శకుంతల.

పెళ్ళి అయిన వెంటనే శారద తాతగారి ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది. ఆ కొత్త రోజుల్లో తనకి అతనిలో ఏమార్పూ కనపడలేదు. నెలకొకసారి వెళ్ళి అమ్మాయిని చూసి వొచ్చేవాడతను.

ఇవాళ—ఈ ఉత్తరం...

• • •

నెమ్మదిగా కళ్ళువిప్పి చూసింది శకుంతల... ఉదయం తానెప్పుడూ ఆలస్యంగా లేవడమే... శ్రీపతి చీకటితోనే లేచి ఈసరికి రెండుసార్లు కాఫీ త్రాగి ఉంటాడు.

ఉయ్యాలలో పిల్లాడు నిద్రపోతున్నాడు. శ్రీపతి అటువైపు తిరిగి వాడివంక ఆదేపనిగా చూస్తున్నాడు.

అట్లానే చూడసాగింది—శకుంతల.

అతను ఒక చెయ్యి ఉయ్యాలలో పెట్టి నెమ్మదిగా వాడికి మెలకువ తెప్పించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

ఆమె లేవడం, బయటికి వెళ్ళడం, అతనికి తెలీదు—ఆమె తిరిగి లోపలికి వొచ్చేసరికి, వాడు గుక్కపెట్టి ఏడుస్తున్నాడు.

శ్రీపతి రేడియో పెట్టేడు.

నవ్వుకుని, కొడుకుని చేతుల్లోకి తీసుకుంది శకుంతల.

• • •

"శారదకి జవాబు వ్రాశారా?"

ఈ రెండురోజులూ అతనా ప్రసక్తి తేలేదు—ఏమీ జరగనట్టే ఊరుకున్నారు ఇద్దరూ. 'లేదు' పేపరు తిరగవేస్తూ అన్నాడు శ్రీపతి "రేపు నేనే వెళ్తానుగా! నాలుగురోజులు..."

అతను తల ఎత్తలేదు.

"అలాగ కాదు. ఈసారి రమ్మని రాయండి... ఉత్తరం అలాగ రాసింది..."

కొంచెం ఊరుకుని "నీకు తెలుసును శకుంతలా. శారదవొస్తే దాన్ని బాధపెట్టడమే అవుతుంది... ఇన్నాళ్ళనించీ దానికొక రకం జీవితం అలవాటయిపోయింది. అలాగే సాగనీ...నా కోసమని నువ్వు నీ అభిప్రాయం మార్చుకోనక్కరలేదు" అన్నాడు శ్రీపతి.

చిన్నగా నవ్వి, "అదేంకాదు లెండి—రమ్మని రాయండి. మీరు వెళ్ళి తీసుకురండి..." అన్నది శకుంతల.

పేపరు క్రిందపెట్టి, సూటిగా ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ, "ఉన్న విషయం మన ఇద్దరికీ తెలుసును శకుంతలా! మనం ఈ పరిస్థితికి అంగీకరించుకున్నాం ఇప్పుడు క్రొత్తగా ఏమీ వొద్దు" అన్నాడు శ్రీపతి.

శకుంతల కొంచెం ఊరుకుని, "నాకు శారదని చూడాలని ఉంది. తీసుకురండి" అన్నది.

మరేమీ ఎవరూ మాట్లాడలేదు. మర్నాడు ఉదయం అతని ప్రయాణానికన్నీ సిద్ధం చేసింది శకుంతల. బయలుదేరుతూ, "మళ్ళా ఆలోచించావా, శకుంతలా!" అన్నాడు శ్రీపతి.

"ఆఁ. ఎల్లుండి మీకోసం చూస్తూ ఉంటాను. శారదకోసమూ, మీకోసమూ..." అని సాగనంపింది శకుంతల.

టాక్సీ దిగి త్వరగా లోపలికి వచ్చాడు శ్రీపతి. శారద సామాన్లుతీయిస్తూ బయటనే నిలబడ్డది.

అతన్ని చూడగానే దూసుకుని వెళ్ళి, "అక్కడ ఉండిపోయావా?—లోపలికి రా" అంటూ తీసుకుని వొచ్చింది శకుంతల. ఈ సన్నివేశంలో తనకి తెలీని నిజంకోసం ఆలోచిస్తూ లోపలికి నడిచాడు శ్రీపతి. ఈ సాహచర్యంలో సప్తపాదాలూ తన యాజమాన్యంలో వేయించాలనుకున్న నిర్ణయం అనవసరం అయిపోయింది.

మరో అరగంటదాకా శకుంతలా, శారదా, తనకి కనపడనూ లేదు. ఆతరవాత శారద నెమ్మదిగా గదిలోకివొచ్చి, "ఆవిడని ఏమని పిలిచేదినాన్నా?" అన్నది.

ఏమీ తోచక — "ఆ విడనే అడుగమ్మా!" అన్నాడు.

"అడిగాను నాన్నా ... మిమ్మల్నే అడగమన్నారు..."

ఒక్కసారి తెలివి వొచ్చింది తనకి...శకుంతలా! అనుకున్నాడు...శారద తనభార్యని ఏమని పిలవాలి?

"అమ్మా అని పిలూ అమ్మా...మీఅమ్మేగా!"

కొంచెం ఊరుకుని—"తమ్ముడేడి నాన్నా?" అన్నది శారద.

"నిద్రపోతున్నాడమ్మా...పద. చూద్దాం"

బయటికి వొచ్చేసరికి శకుంతల ఎదురైంది. ఆమె ఆ సంభాషణ విందని శ్రీపతి అనుకోలేదు.

"దానికి తమ్ముణ్ణి చూపమంటోంది ..." అన్నాడు శ్రీపతి. ఈ అమాయికపు బంధాలని బలపరచడం తనకేదో నేరం చేస్తోన్నట్లుంది. కాని... కాని...

"నన్నడిగితేనా!" అంది శకుంతల.

"తమ్ముడేడమ్మా?..."

• • •

మొదట శారదకి ఈ చిన్నవాడి సంగతేమీ నచ్చలేదు...వాడు తనదగ్గరకి రాలేదు...ఎత్తుకుంటే ఏడ్చాడు...అమ్మ తీసుకుంటే ఊరుకున్నాడు.

తెల్లబోయింది శారద.

ఆమె బాధ చూసి— "రేపు నీదగ్గరికే వొస్తాడమ్మా—చిన్నపిల్లలలాగే..." అన్నది శకుంతల.

ఆరోజంతా శారద వాడిని ఎలాగో ఆడించే ప్రయత్నంలోనే ఉంది. సాయంత్రం ఒకసారి వాడు తనదగ్గర ఉండి ఆడుకున్నాడుకూడా.

పెద్ద విజయంమల్లే చెప్పింది శారద. రెండు రోజుల్లో వాళ్ళిద్దరూ పెద్దస్నేహితులైపొయ్యారు

"తమ్ముడెలాగ ఉన్నాడమ్మా?"

ఎన్నోసార్లు అపుకుంది—కాని...

"మంచి బాగున్నాడమ్మా!...మంచివాడు."

ప్రక్కనించి వింటున్నాడు శ్రీపతి. తేలికగా నవ్వుకున్నాడు...కాని, అతను శకుంతల కళ్ళవొంక చూడలేదు.

శారద తండ్రిదగ్గరకి ఎప్పుడో పిలిస్తేగాని వెళ్ళదు. ఆమెకి సర్వస్వం చంటివాడు. వాడి బట్టలూ, వాడి శుభ్రతా, వాడి సుఖ దుఃఖాలూ, వాడి షికార్లూ, నిద్దర్లా, అన్నీ ఆమెవి. తరతరాలనించి స్నేహితుల్లాగ, దగ్గరఅయిపోయారు వాళ్ళు.

ఏదో ఒప్పందంలాగా, ఆ విషయం తమమధ్య ప్రస్తావించుకోలేదు శకుంతలా, శ్రీపతిని—కాని, శారదపట్ల శకుంతల చూపే అభిమానం రోజు రోజుకీ హెచ్చవుతూందని శ్రీపతికి తెల్సును.

"పోనీ...దానికీ సెలవులైనా ఆనందంగా గడిచాయి" అనుకున్నాడు శ్రీపతి.

అట్లాగే అయిపోయాయ్ సెలవులు. శారదని తీసికెళ్ళడానికి తాతగారు రావడంతో ఒక్కసారి ఇంటి పరిస్థితి మారిపోయింది.

ఆరాత్రి శకుంతల మరీ మౌనంగా ఉండిపోయింది-ఆరోజంతా శారద చంటివాడిని ఒదిలిపెట్టలేదు.

అన్నీ తలుచుకుని—"ఎల్లుండి శారద వెడుతుంది-" అన్నాడు శ్రీపతి.

ఏం చెప్పాలో తోచక, శకుంతల—"సెలవులై పోయాయా?" అన్నది.

"ఆఁ..."

మళ్ళా ఇద్దరూ ఊరుకున్నారు. తిరిగి శకుంతల "దానికి వెళ్ళిపోవాలని ఉందా?" అన్నది.

ఇంక ఎటూ సంభాషణ నడిచే అవకాశం లేదని గ్రహించుకున్నాడు శ్రీపతి. ఆమెని తనవైపు తిప్పి—"ఉన్నది సూటిగా చెప్పుకోవడం మనకి అలవాటు. దాన్ని ఇక్కడ ఉంచెయ్యాలని నా ఉద్దేశం కాదు—నీకూ తెలుసును" అన్నాడు.

తన మెదడుకన్న హృదయమే ఎక్కువగా మాట్లాడించింది శకుంతలని "అవును—కాని, దాన్ని పంపించివెయ్యడం నాకు ఇష్టంలేదు" అన్నది.

"ఎందుకని?"

కష్టంగానే అన్నాడు శ్రీపతి—ఆ ప్రశ్న తాను వెయ్యకూడదు—కాని... కాని...

"అప్పుడు పొరపాటు చేశానని నాకు తెల్సును—ఒప్పుకోడానికి నాకు చిన్నతనమూ లేదు—ఆ పరిస్థితులు అలాంటివి" అన్నది శకుంతల.

"నిన్ను నేను తప్పుపట్టడంలేదు శకుంతలా—కాని, ఇలాగ సాగుతోన్న ఏర్పాటు మార్చాలని నాకు లేదు—నా మీద నీకూ, నీ మీద నాకూ హక్కులు ఉన్నాయి...నిన్ను దూరం చేసుకోలేను శకుంతలా!"

నీరసంగా కూర్చున్నది శకుంతల. ఈ పరిస్థితిలో ఎన్ని రహస్యద్వారాలున్నాయో ఆమెకిప్పటిదాకా తెలియలేదు. ఈ నాడు తనకి వొచ్చిన మహత్తరమైన ఈ మధురానుభూతిని శాశ్వతం చేసుకుందామని తాననుకున్నది - కాని ఇన్ని అడ్డంకులు——

"మీతో వాదించనని మీకు తెల్సును—కాని, ఇప్పుడు శారద నా పిల్ల... అది ఇక్కడే ఉంటుంది...అదీగాక—— చంటివాడు దానికోసం బెంగపెట్టుకుంటాడు..."

చివరిమాటతో జ్ఞానోదయం అయింది శ్రీపతికి. ఒక్కసారి శారదా, వాడితో ఆమె సాహచర్యమూ, ఆ వెనుక శకుంతలా- అందరి పరిస్థితులూ తనకి బోధపడ్డాయి...

కాని, తానెక్కడ?

"నీకోసం అని తాతగారు వొచ్చారమ్మా—బడి తెచ్చారు." అన్నాడు శ్రీపతి.

తల వొంచి నిలబడ్డది శారద—ఒక్కసారి నోరు చేదెక్కినట్లయింది శ్రీపతికి.

"వెళ్ళాలని లేదా అమ్మా?"

మెల్లిగా దగ్గిరగా తీసుకుని అడిగింది శకుంతల.

తెల్లబోయాడు చూస్తోన్న తాతగారు. ఇన్నాళ్ళనించీ ఆయన ఈ పరిస్థితిని గురించి ఆలోచించనే లేదు.

"తాతగారు ఒక్కరూ ఉండలేరమ్మా! నువ్వు వెడితే నేను అస్తమానం వొస్తాగా!"

శారద మాటలాడలేదు. తాతగారూ మాటలాడలేదు. ఆ నిశ్శబ్దంలో సాలెపట్టుమల్లే వివిధ భావాలూ, బాధలూ వాళ్ళందరినీ పెనవేసుకున్నాయ్.

లోపల ఉయ్యాలలో పడుకున్న చంటివాడు లేచి ఏడవసాగాడు. ఒక్కసారి పరిగెట్టింది శారద. వాడు ఊరుకునేదాకా శకుంతల అటే చూడసాగింది. అందరూ...

ఏదో చేసి వాడిని నవ్విస్తోంది లోపల శారద. కళ్ళు తుడుచుకుని గదిలోకి నడిచింది శకుంతల.

బాధగా మామగారి వంక చూసి నిశ్శబ్దంగా బయలుదేరాడు శ్రీపతి.

రుద్ధకంఠంతో—"పదిగంటల రైలుకి వెడతాను బాబూ...ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరు. టాక్సీని పిలూ" అన్నాడు వృద్ధుడు. శ్రీపతి తొందరగా నడిచాడు బయటికి.

లోపల శారదా, తమ్ముడూ మరీ గోల చేయసాగారు. వృద్ధుడు ఇవతలి వరండాలోకి వొచ్చి నిలబడ్డాడు ఒక్కడూ. ఆయన కళ్ళు తుడుచుకోనేలేదు.

★